Ч. 262 Второк 24 падолиста (6 грудня) 1898. Рік VIII

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провинциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

В день цїсарского ювилею.

Як то ми вже в послїднім числї коротко зазначили, відбули ся в день ювилею цїсарского у всїх церквах і домах божих у Львові богослуженя. В соборній церкі сьв. Юра відправив богослуженє о. мітрат Білецкий в сослуженю митрата Туркевича і пралата Петрушевича. По службі божій піднесено трикратне „Многая літа“ в честь Є. Вел. Цїсаря, відсьпівано „Тебе Бога хвалим“ і гимн народний. На богослуженю були репрезентанти властий державних всїляких декастерий, репрезентанти властий автономічних і множество публики. В латиньскій архікатедрі відправив службу божу архіеп. Моравский в сослуженю крилошан капітули і численного духовеньства. На богослуженю були Є. Ексц. п. намістник ґр. Пінїньский, маршалок краєвий ґр. Баденї, і другі достойники державні і краєві. У вірменьскій катедрі відправив службу божу архієп. Ісаакович.

Безпосередно по богослуженях почали збирати ся в президиальній сали ц. к. Намістництва депутациї, щоби тут передати поклін і найсердечнїйші желаня для Монарха. Є. Ексц. п. Намістник приняв на торжественній авдиенциї архієп. Моравского разом з архієп. Гриневецким і епископ. Вебером; архієп. Ісааковича з капітулою вірменьскою і руску капітулу під проводом мітрата о. Андр. Білецкого. — Опісля явили ся: Виділ краєвий під проводом маршалка ґр. Станїсл. Баденїго; бувші міністри: Фил. Залеский і барон Лебль; консуль нїмецкий Спеcгард і консуль росийский Пустошкін; краєва Рада шкільна під проводом віцепрезидента Бобжиньского; президент висшого суду др. Тхоржнїцкий з президентом і віцепрезидентами суду краєвого і старшим прокуратором державним і т. д. З руских депутаций були: репрезентанти товариств „Просьвіта“, „ім. Шевченка“, „Бесїда“, „Боян“, „руске Товариство педаґоґічне“, „Народна Торговля“, „Зоря“, „руский Сокіл“, „Днїстер“, „Товариство для будови руско-народного театру ім. Котляревского“, „Ставропигия“, „Народний Дім“ і т. д. — Палати лїкарскі, львівска і краківска і Рада міста Львова зложили також адреси в хороших оправах.

О 11 год. перед полуднем відбуло ся в палатї Намістництва роздане медалїв ювилейних і медалїв за 40-лїтну службу. Сї послїдні медалї одержали між иншими: радник Двору Кшачковский, радники Намістництва Гут і Горецкий і проф. університ. Шаранєвич. Пополудни відбуло ся в сали ратушевій роздане медалїв особам, що давнїйше служили у войску. До львівского маґістрату зголосило ся 5000 осіб управнених. Так само роздано також медалї памяткові у войску; роздаване відбувало ся в чотирох місцях з вівповідними промовами в язиках нїмецкім і полковим. Підчас акту роздаваня грала музика войскова.

Через цілий день ювилею місто було пристроєне; на декотрих бальконах а також у вікнах приватних склепів виднїли ся портрети і погрудя цїсарскі. Вечером було місто ілюміноване. Особливо хорошо були ілюміновані банк гіпотечний, каса ощадности, сьв. Юр, банк кредитовий а також і деякі приватні доми.

Відзнаки ювілейні.

З нагоди цїсарского ювилею надано титул тайного радника 22 особам, титул барона 8, стан шляхотский (Ritterstand) 9, шляхотство 22, великий хрест ордеру Леопольда 2, ордер желїзної корони I. кляси 5, великий хрест ордеру Фр. Иосифа 4, хрест командорский ордеру св. Стефана 2, хрест командорский Леопольда 4, ордер желїзної корони II кляси 19, звізду до хреста команд. ордеру Фр. Иосифа 5, хрест команд. ордеру Фр. Иосифа 5, хрест команд. ордеру Фр. Иосифа зі звіздою 21, хрест команд. ордеру Фр. Иосифа 41, хрест лицарский ордеру Леопольда 73, ордер желїзної корони III кл. 341, хрест лицарский ордеру Фр. Иос. 936, великий хрест ордеру Єлисавети 11, ордер Єлисавети I. кл. 32, такий сам ордер II. кл. 48; титул радника двору 25, радника намістництва 1, радника правительственного 45, старшого радника будівництва 6, старшого радника гірничого 1, радника шкільного 39, радника будівництва 22, радника гірничого 2, цїсарского радника 160, старшого лїкаря повітового 2, радника санїтарного 1; виражено найвисше признанє 11 особам, найвисше вдоволенє 7; надано медаль Єлисавети 3, золоті хрести заслуги з короною 825, золотий хрест заслуги 492, срібний хрест заслуги з короною 649, срібний хрест заслуги 508 особам. Разом відзначено 4404 осіб.

В Галичинї дістали відзначенє:

Титул тайних радників дістали: ґр. Роман Потоцкий, др. ґр. Стан. Тарновский презес крак. академії наук, ґр. Войтїх Діду-

Як Джек Смарлінґ став честним чоловіком.

(Американьска істория).

— Розповідати вам!

— Ба, як поставите оттут на стіл цїлого доляра і то такого новісенького, щоби аж сьвітив ся, то довідаєте ся тої історії, як Джек Смарлінґ став честним чоловіком!

— Жарти, кажете! Які жарти? Буде дешевше, як коли би ви спитали самого Джека, бо в такім случаю мусїв би кождий з вас заплатити здоровими ребрами. А щоби мене так по тій правдї вхопив сам кривий дїдько, коли я не заплатив за то також доляра, та ще й мусїв крім того дати чарку поливівки. — Згода слїпий Білю?

То діяло ся в шинку Віллєма Уайта, знаного лїпше з призвища: „слїпий Біль“, в містї Мільтавн, кілька миль від Бостону, де Джон Паддінґ говорив оттак до своїх товаришів коло стола пятьох бородатих полїшуків. А при тім зиркав він хитро на шинкаря, котрий з заложеними руками стояв за своїм столом.

Щоби же нїкого перед часом не брав жаль, то треба виразно сказати, що „слїпий Біль“ дістав се призвище не задля якоїсь хиби в оцї. Противно! він видїв лїпше як хто небудь, о тім міг кождий дізнати ся, хто би при сумерку хотїв єму упхати в руку фальшивий цент. Єму дали таке призвище длятого, що він, кілько разів єго задля якоїсь бійки покликали до суду на сьвідка — а то бувало нераз — він присягав найсьвятїйшу присягу, що нїчого не видїв.

Коли Джон відкликнув ся до него, він кивнув головою, що могло значити, що він на то потакує або й нї. А по правдї сказавши, було в тім, як і у всїм, що Джон говорив, бодай девять десятих брехнї. Він дав рудому Патрикови за то оповідане не більше як десять центів. Що же до чарки поливівки, то він правду казав, але Патрик дістав єї аж пізнїйше, на перепросини за то, що слабший Джон вдарив лабатого Ірляндця по оповіданю в лице. То стало ся перед кількома роками, коли Джон вийшов з криміналу, де за якесь обманьство слухав два рази, як дзвонили дзвони на великдень. Підозрінє, що він належав до спілки у великій крадежи дорогоцїнностий, показало ся безосновним; а що єго о то підозрівано, то він таки сам був тому винен, бо набрехав перед людьми в шинку Господь знає що о своїх брилянтових скарбах.

А з „історией, як Джек Смарлінґ став честним чоловіком“, то таки було досить дивно! Тоту приповідку знали всї люди, як би яку небудь иншу, а коли було якого жителя з Мільтавн о то спитати, то він лиш усьміхав ся і казав, що найлїпше би питати самого Джека, або жадав, як то й Джон зробив, якоїсь заплати тотївкою за оповідане.

Але перша рада то була таки дїйстно не добра! Якийсь стороньский чоловік, що єї послухав, допитав ся таки дїйстно зломаного ребра. Отже зваживши ту обставину, то Джон лиш половину до того добрехав, а то було против єго звичаю....

— Отже доляра, як я сказав — говорив він дальше. Тож бо ви надумуєте ся! Я тогди не потребував більше часу як лиш тілько, щоби сягнути пятьма пальцями до кишенї і доляр вже блищав ся на столї. Вам здає ся, що то жебранина! Прецї раз мусите довідати ся тої історії, коли хочете тут осїсти, а то лїпше скорше, як пізнїйше.

Лиш задля жарту хочете поставити пятьдесять! Встидайтесь! Як би я не був з Робертсгіль, то я би сказав, що тамошні люди великі скупарі. Дайте сїмдесять і пять, драптивих сїмдесять і пять! Решту вам дарую, що би ви знали, який то чоловічиско той Джон Паддінґ. Чи старий Джон Паддінґ то мій батько? А вже ж. Чи той сам, що єго за крадїж коний таки на місци повісили? Ого! дуже помиляєте ся! Хиба я подобаю на такого, що єго батько коновод? То злі люди таке видумали, просто з воздуха вхопили. Він утопив ся підчас одної подорожи, коли хотїв виратувати з ріки, що була прибула, жінку з семеро дїтьми. Він заслужив на то, щоби єму поставити памятник. Лиш длятого, щоби не було великого видатку, люди в Робертсгіль видумали собі тоту історию з тїсною краваткою.

шицкий, посол Давид Абрагамович (бувший президент палати послів).

Титул барона дістав посол др. Герман Чеч-Лінденвальд в Козах, а титул шляхотский (Ritterstand) посол Стеф. Мойса-Росохацкий з Рудника.

Велику ленту ордера Леопольда дістав кр. маршалок Стан. Бадені.

Командорский хрест ордеру Леопольда дістали: Авг. Ґорайский в Модерівці і ґр. Франц Мицельский в Кракові.

Ордер зелізної корони І. кляси: ґр. Мечислав Борковский в Мільници, ґр. Адам Ґолуховский в Гусятині, кн. Володисл. Сапіга презес ради пов. в Чешанові, ґр. Стан. Стадницкий з Мостиского і ґр. Ів. Шептицкий з Прилбич.

Звізду до командорского хреста ордера Франц Йосифа дістав др. Мих. Бобжиньский, віцепрезидент кр. ради шкільної.

Комтурский хрест ордеру Франц Йосифа з звіздою: Ант. Якса Хамець заступник краевого маршалка, Володисл. Краіньский у Львові, ґр. Ант. Водзицкий з Костельци.

Комтурский хрест ордеру Франц Йосифа: о. митрат Андр. Білецкий у Львові, Іпол. Богдан презес банку у Львові, ґр. Альб. Цетнер в Підкамени, кс. пралат др. Ф. Гавроньский в Кракові, кс. канон. Теоф. Ленкавский в Перемишли, др. Ґуст. Ромер в Кракові, кн. інфул. Фел. Заблоцкий у Львові.

(Дальше буде).

Вісти політичні.

З Відня доносять, що Рада державна буде радити лиш до половини грудня, а відтак по короткій перерві, підчас котрої будуть радити сойми, збере ся знову. Після N. Montags Ztg. в другій половині сего тиждня буде предложена провізория угодова. Після послідних переговорів межи обома правительствами має провізория обовязувати через пів року. На той сам час має бути також одержане дотеперішне віднощене квот. Після инших ґазет провізория буде предложена палаті послів аж по одержаню санкциі, а що-до речинця скликаня Ради державної на ново не знати нічого, бо то буде зависіти від того, як підуть наради соймів.

Після инших вістий Рада державна буде радити більше менше до 16 с. м. а по Різдві збере ся знову около 7 січня і буде радити без перерви аж до марта. Внаслідок того припускають деякі ґазети, що сойми будуть скликані около 28 грудня лиш на кілька днів, щоби ухвалити провізорию буджетову.

В угорскій палаті послів інтерпелював пос. Фр. Кошут правительство, чи відповідь ґр. Туна на інтерпеляциі послів Яворского і Енґля в справі видалюваня з Прус Поляків і Чехів наступила за відомостию і призволом міністра ґр. Ґолуховского і чи угорске правительство не видить в тій відповіди небезпечности для тревалости тридержавного союза. Інтерпелянт зазначив велику вартість тридержавного союза, котрий єсть порукою мира особливо в виду союза Франциі з Россиєю. Угорщина мусить запротестувати против того, щоби з причини самолюбивих мотивів внутрішної політики, захитали ся дружні відносини межи Австриєю а Німеччиною.

Новинки.

Львів дня 5-го грудня 1898.

— **Іменованя.** П. Намістник іменував офіцияла Намістництва Мар. Ольшаньского, повітового секретаря Ів. Голюку і офіцияла Павла Войнара ад'юнктами урядів помічних; канцелістів Намістництва Евг. Гаммера секретарем повітовим, Ант. Палісу офіциялом Намістництва і Фр. Голлянка повітовим секретарем; вкінци підофіцира поліциі у Львові Мих. Черневича канцелістом Намістництва. — Дальше іменував п. Намістник поліцийних канцелістів: Ант. Курку і Гр. Дальчевского поліцийними офіциялами, а вахмістра жандармериі Йос. Сілку, рахункового підофіцира Ів. Онишкевича, возьного міністеріяльного Петра Гофмана і вахмістра жандармериі Вікт. Фастнахта канцелістами у Львові.

— **Виділ краєвий** при нагоді ювілея цісарского виплатив всім урядникам, постійним дієтарям і слугам ґратифікацию в висоті одномісячної пенсиі.

— **Загальні збори філії тов. „Просьвіта" в Самборі** відбудуть ся дня 8-го грудня с. р. О годині 10-ій рано відправить ся богослуженє в місцевій церкві, а о годині 1-ій з полудня розпічнуть ся збори в „Рускій Бесіді".

— **Упав з зелізничого ваґона** коло місцевости Федлерсдорф на шляху північно-західної зелізниці майор прибічної цісарскої ґвардиі Герін де Навара. Нещастний дуже тяжко поранив ся.

— **В Станиславові** обікрадено провіантуру 95 полку піхоти. Невислідженї злодії забрали зелізну підручну касу, в котрій находило ся 1000 зр.

— **Бурі.** Страшна буря лютила ся на днях над озером Люґано. Вихор ударив о берег два кораблі: „Ельвезия" і „Міляно", що стояли на якорі. Надто викинув вихор човна на берег і розбив ними богато лодий. В місті Люґано богато дерев повириваних з корінєм. — З Відня надходять вісти, що великі бурі і вихри шаліли в цілій середній і полудневій Австриі. В Стириі і Сольногородї вів правдивий оркан і наробив богато шкоди. В Триєсті так шалів „широкко", що филї виступали з берегів і позаливали надбережні улиці. Вода дістала ся до пивниць і починила великі шкоди в складах товарів. — В тім самім часї в многих місцевостях Стириі дало ся чути трясенє землї. Поступало оно довгим та широким пасом і було получене з підземним гуком.

— **Любовна драма.** Яків Турок, служачий полковника С. в Камінці струмиловій, посварив ся з служницею свого пана, з котрою мав любовні зносини. В роз'яреню стрілив він до неї з револьвера і ранив еї в плече. Збігли ся сусіди, прийшла жандармерия, однако Турок запер ся в компаті і грозив через вікно револьвером кождому, хто побробує приблизити ся. Вкінци удало ся одному жандармови вирвати з его рук револьвер і відтак відведено его до арешту. Рана служниці дуже небезпечна, тим більше, що тяжко добути кулю.

— **Самоубийство.** В четвер переїхав тяговий поїзд о годині 1-ій в полудне коло Клепарівскої рогачки 19-літного Леона Воля, ученика промисловоі школи, що в самоубийчім намірі положив ся на шини. В листі найденім коло самоубийника а писанім до вітця, просить він родичів о прощене і пише, що відбирає собі житє з причини, що не зложив іспиту в школі. — Колеса машини переїхали его так, що розторощили ему голову; отже смерть постигла его сейчас. По ствердженю смерти через міского лікаря, відставлено труна до міскої трупарні.

— **Проба любви.** Дві анґлійскі робітниці залюбили ся в однім і тім самім хлопци. Одного разу розпочали суперечку, котра з них тішить ся взаімностию. Вкінци постановили устроїти пробу і ухвалили, що кожда візве до себе хлопця листом на одну і ту саму годину. Очевидно, що до обох не буде міг прийти в тій самій годині і вибере ту, котру любить. Коли так над тим радили, стрітили любого, що біг кудись, звиняючись, що не може з ними лишитись, бо забув десь парасоль і боїть ся, аби ему не пропав. Дівчата понаписували листи і ждали. Минула призначена година, а хлопець не прийшов до першоі дівчини. Видно що еї суперниця була щасливійша. І справді так було. Хлопець пішов о означеній годині до другої

Добрий чоловічиско! З чистої любови ближнього мусів зійти з сего сьвіта. Любов ближнього то бачите переходить у нас з батька на сина і длятого дарую вам тих двайцять пять центів.

— Пятьдесять, анї цента більше! Також вигадали! Скорше дам собі язик підвязати, щоби він з чистої любови ближнього не виговорив заким би я то зробив за пятьдесять. Дайте шідесять! Зважте, що ви мусите тепер мешкати в Мільтавн і будете що дня чути: „То щось нїби такого, як то, як Джек Смарлінґ став честним чоловіком" — і так дальше. А ви станете як телята перед мальованими воротами. По правдї сказавши, повинен би кождий з вас поставити доляра, але у мене добре серце. У Паддінґа добре серце! Отже шідесять — кажіть згода, бо пожалуєте! Ну, то нехай вже буде пятьдесять, лиш длятого, що ви мої краяни. На чужині краяни то собі своякн, так говорив бувало мій вуйко, славний Коксфорд.

— Отже витягайте мошонки! Мій Боже, якого то треба з вами короводу. Зложіть ся кождий по десять центів то буде як-раз пятьдесять. Десять — двайцять — трийцять — сорок. Ба, мій краяне, мусите вже дати инший, бо сей западто стертий. Преці не схочете, щоби я доплачував, а відтак ще й брав гріш, котрий би мені „сліпий Біль" назад вернув. Так — сорок — пятьдесять — пятьдесять центів — то дійстно так як би за дармо. А тепер ще возьму з вас присягу. На що? Заким вам розкажу, мусите насамперед присягнути, що небудете тої історії розповідати за дармо, коли би вас хто о ню питав, але або відошлете цікавого до Джека, або скажете собі добре за то заплатити, що знаете. Та й я мусів так зробити. — Знов дурниця! То не дурниця! Нехай буде! — кажете. Ні, краяни! Одного „Так би мене Бог побив" за мало; мусите так присягати, як в Мільтавні есть звичай. Як? то я вам зараз розкажу. Гей! сліпий Білю, отсі панове кажуть дати шість чарок полинівки. За ті мусить найстарший з вас заплатити. То також такий звичай тутешний. Так, людоньки! Що звичай, то звичай, на то не порадиш нічого. Так! Тепер возьміть чарки в ліву руку а відтак нехай кождий з вас великий палець лівої руки притулить до великого пальця правої руки свого сусїда. Так добре! Відтак замкніть очи і кождий з вас нехай чим скорше вилле собі до горла. Робите знаменито, хтось би гадав, що ви тутешні. А тепер кажіть кождий: Так би мене Бог побив, як не додержу слова. Незабудьте-ж людоньки, що ви присягали. Присяга то річ сьвята, неодин вже пішов чортови в зуби, бо гадав, що иншого присягати а що иншого додержати.

— От маете доказ, який з мене чоловік! Другий казав собі за таку мільтавнску присягу заплатити що найменше шість долярів за науку; та й то не було би ще дорого. Отже я вам дарував шість і пів доляра, котрі можете сего вечера пропити.

Кажете, щоби я не балакав богато і вже раз розповідав тоту історию. Говорите так, як би то ви мені щось дарували, а не я вам. Впрочім зараз вам розкажу, як то Джек Смарлінґ став честним чоловіком; о иншім можемо і пізнїйше поговорити.

— А ви знаете Джека Смарлінґа? — Ну, будьте раді, що его не знаете. Доси він що кождого здурив, хто лиш его пізнав. А як він став честним чоловіком? Не питайте, аж вам все розкажу до кінця. Розумний чоловік, а ви всї преці розумні, не буде цікавий. А відтак не думайте, що кождий за своїх десять центів може питати, що ему схоче ся. Але то вже такі тоті люди з Річардсгіль! Гадають, що за пів доляра можна вже доктором стати. Досьвід то дорогий напиток, то знає кождий, хто за него заплатив. А коли ми говоримо як-раз о напитку і о платеню — то наші чарки порожні. Тепер годило би ся, щоби другий найстарший віком казав їх поналивати; і то також такий тут звичай. Ніхто не відзиває ся? — Ну нехай, знайте, що і я умію поставити ся. Сліпий Білю! налийте мені мою чарку, що буде коштувати, заплачу, коли отсі панове з Річардсгіль не надумають ся якось ліпше і не пригадають собі дарованих сїм долярів.

— Я маю вже раз зачинати? Хиба-ж ви гадаєте, що то можна так борзо розповісти, як вам почислити них сїмох коров? Все має свій час, сказано в письмі: і спанє і їда і питє і оповіданє — все має свій час. Ви чейже повірите сьвятим книгам! Безбожність, що правда, стає з кождим днем що-раз більша, але що раз написано, то позістане на віки. То тамтої недїлї пан-отець дуже красно пояснив. Всечестний пан-отець Трубшав проповідує взагалї дуже красно, того би вам як найскорше послухати. Та й не богато бере. За вінчанє пять долярів, за хрестини два, за ровид пять, всего разом двайцять, а з гори за все коштує всего лиш десять долярів.

— Джек Смарлінґ! — Ага правду кажете. Отже Джек Джеком, того ніхто не запе-

дівчини; а причина була ось яка: Перша дівчина написала такий лист: „Любий Віліяме! Прийди нині до мене о 5-ій годині по полудни. Як не прийдеш, умру“ — а дівчина друга написала: „Любий Віліяме! Прийди нині до мене о 5-ій годині по полудни. Ти лишив у нас свій парасоль...“

— **Небезпечний злодій.** Онгди около другої години в ночи добивав ся до контори будівляної п. Левиньского у Львові якийсь чоловік, котрого ще в час спостережено і зловлено. На поліциї подав видумане назвище, але при помочи альбома злодіїв пізнано в нім небезпечного пташка Рудольфа Загурского з Плугова, за котрим власти слідили вже від довшого часу. Як поліцийне слідство виказало, допустив ся той Загурский свого часу дуже сьмілої крадежи у п. Віцепрезидента краевої дирекциї скарбу дра Коритовского, де забрав тоді дуже богато одежи і дорогоцінностий. Крім того той сам Загурский довершив цілого ряду крадежий біля, в котрих походить цілий магазин ріжних річий найдений сими днями в склепі Райцесової при ул. під Дубом. Ті діла Загурского будуть маги імовірно той наслідок, що він не так скоро відітхне сьвіжим воздухом.

— **Електрика замість мила.** Американьский інжинер Микола Тесля зладив апарат, котрий має заступати в митю і праню мило. До сего винайденя дійшов він случайно. Коли одного дня працював в своїй лябораториї, замітив, що мідяний кльош дуже забрудженйй. В хвили получення кльошу з так зв. електричним осцилятором повстав туман пороху, а відтак мідь заблестіла як би вичищена найліпшою помадкою до чищеня металів. Апарат Теслі є дуже простий і займае мало місця. Коли приложити до него руку, зарисовану на шкірі олівцем, то пляма в одній хвили щезае. Голова електро-терапевтичного товариства в Буфало др. Роберт Нюменс твердить, що крім взглядів практичних апарат Теслі може мати велику будучність в медициї. Винахідник показуе, що також кожду тканину можна буде очистити з бруду при помочи електричности. Особливо в шпиталях, де перо ся біле хорих на найрізнїйші недуги, часом навіть заразливі, можна буде ужити електричности до праня, бо она убивае заразливі організми в тканині.

Телеґрами.

Відень 5 грудня. Є. Вел. Цісар вернув з Вальзе і замешкав в Шенбруні.

Відень 5 грудня. Пісдя Sonn-und Monsags-Zeitung засїданя Ради державної мають тревати аж до 20 с. м.

Канеа 5 грудня. З нинїшним днем мае бути знесена бльокада острова, але заказ ношеня зброї і муніциї позістане і дальше. — Відбула ся тут велика маніфестация повстанців в честь адміралів і межинародного войска. Президент Сфакіяніс дякував адміралам за освободжене Крети.

Мадрид 5 грудня. З Манілї дістали тут вість, що повстанці на Филипиньских островах не хотять ніяк признати над собою власти Сполучених Держав і готові тому з цілою силою опирати ся.

Мадрид 5 грудня. З Більбао доносять, що на якімсь поли знайдено 394 карабінів закопаних карлістами. В наслідок того арештовано богато карлістів.

Софія 5 грудня. Міністер торговлї Величков подав ся до димісиї, котру князь приймив.

Надіслане.

— **В канцеляриї руского товариства педаґоґічного,** при улици Академічній, ч. 8, можна купити слідуючі видання: 1) Образкові видання: Зьвіринець 10 кр. — Гостинець 10 кр. — Забавки 10 кр. — Менажерия 10 кр. — Робінзон 40 кр. — Квіточка 20 кр. — Віночок 20 кр. — Кобзар Тараса Шевченка 20 кр. — Франко: Лис Микита, 2-ге цілком перероблене видане 50 кр. — Мірон: Пригоди Дон Кіхота 40 кр. — Наші зьвірята 40 кр. — Діточі вигадки ч. 1. 30 кр. — Діточі вигадки ч. 2. 30 кр. — Забавки для дітий 40 кр. — Мала менажерия 35 кр. — Велика менажерия 40 кр. — Нашим дітям ч. I. 40 кр. — Нашим дітям ч. II. 40 кр. — 2) Видання без образків: Читанка ч. I, II, III, IV. оправні 20 кр., без оправи 10 кр. — Китиця желань, 2 розширене видане 20 кр. — Ів. Франко: Абу каземові Капці 20 кр. — Учитель на р. 1890, 1891, 1892, 1893, 1894, 1895, 1896. 2 зр. — Дзвінок на р. 1892, 1993, 1894, 1895, 1896, 1897, 3 зр. — Ів. Левицкий: Попались, Різдвяні сценки 10 кр. — Вол. Шухевич: Записки школяря 20 кр. — Від Бескида до Андів 10 кр. — В. Чайченка: Олеся; Байки; Комар; два оповідання по 5 кр. — Дума про княгиню Кобзаря 5 кр. — О. Нижанковский: Батько і мати, двосьпів для дітий з фортеп. 10 кр. — Леоніда Глібова: Байки 5 кр. — Дніпрової Чайки: Казка про сонце та его сина; Писанка по 5 кр. — М. Лисенко: Тече вода з під явора. Двосьпів з фортеп. 10 кр. — Мапа етноґрафічна України-Руси 20 кр. — Гордієнко: Картагенції і Римляни 20 кр. — Юлий Верне. Подорож довкола землї 60 кр. — Барановский. Приписи до іспитів 20 кр. — Молитвенник народний, в полотно оправлений 20 кр. — Др. Л. Кельнер. Коротка істория педаґоґиї 60 кр. — Василь В-р. Джонатан Свіфт. Подорож Ґулівера до краю великанів 25 кр. — Остап Макарушка. Короткий огляд руско-українського письменства 15 кр. — Мальота. Без родини 40 кр. — Віра Лебедева. Прогулька 5 кр. — Др. Мандибур. Олімпія 35 кр. — Сальо. Непос для III. кл. ґімн. 65 кр. — А. К. Робінзон неілюстрований 10 кр. — Kokurewicz Józef. Podręcznik dla kancelaryi szkolnej. 50 кр. — Тарас Шевченко. Кобзар для молодіжи. 1.20 зр. — Всякі замовлення висилають ся скоро і точно.

речить. Люди називають его пажором з Нью-Порту; він там, бачите, родив ся. З его молодих літ не богато знае ся, але то всї знають, що він, коли ще мав сімнайцять літ, був більшим злодієм, як неодин старий злодюга, котрому сімдесять літ. Коли одного дня було затьміне сонця, казали люди і обставали при тім, що то не що иншого лиш Джек мусів сонце вкрасти.

— А ви чей знаете, що то затьміне сонця? Але такого якого я дожив, ви мабуть таки не дожили, хоч ви старші від мене. То було чотири роки тому назад геть там в Тексасї. Там було затьміне сонця через чотирнайцять днів. Найяснійший день був темнійший як найтемнійша ніч, так, що минули ся всї запаси оливи і сьвічок і ми мусїли через три днї потемки сидїти. Того року було там ще девять затьмінь сонця, одно темнійше як друге, а ніяке не коротше як пять днів. Люди робили тогди з ночи день, бо тогди сьвітив місяць і було ясно.

Оттак то, бачите, мої любі краяни, хто волочить ся по сьвітї, може неодно видїти, о чім ему і не снило ся. Лиш не сидїти за пічю, то була у мене така приповідка, і з тим пішов я в сьвіт, коли менї було десять літ. Десять літ ходив я сьвітами з торбою через плече і палицею в руках. Ану вгадайте, кілька я годин на день ішов? Двайцять і шість. Та бо день тілько не мае! Ну, то би й ще дурнійший потрафив сказати. Але що з одного дня можна кілька годин причепити до другого, о тім ви не подумали! Як би вам схотїв все розповідати, що я видїв! А поправдї було то вже за богато, бо ви прецї не заплатите за оповідане з подорожи. Спитайте колись, коли прийдете до Бостону, що то треба заплатити якому професорови за оповідане про затьміне сонця; а то все лиш мудрість з книжки, а не то, що чоловік сам пережие і сам зазнае! — Чи я вже там був? Ви гадаете ніби в Европі! Які ви дитинні! А де-ж би мене не було! Ось пішов я одного разу в ню-йоркскім порті на прохід і подумав собі: тепер було би добре наймити собі човен і вибрати ся на прогульку. Як подумав так і зробив. Вже не знаю, як то ся стало, — досить, що я заснув, а коли я пробудив ся, побачив я ся на широкім мори. Я не лїнивий взяв ся до весла, веслую з цілої сили і по довгій довгій дорозі доплив, розуміе ся, насамперед до Африкалії. Ви розуміе ся не знаете еї. А я вам того за тих нужденних пятьдесять центів не можу того пояснити. То такий край, де дуже горячо і звідки походять наші мурини. А знаете, я там також розповів одну історию кільком полїшукам; они були такі розумні, що казали менї за кождий раз знову налляти чарку, кілько разів я еї випив. Правда, що я їм за то відвдячив ся, бо за кілька годин були они в десятеро розумнїйші, як перед тим. — Звідтам пішов я до Анґлійців до Европи....

— А що з Джеком Смарлінґом?

— Коли ви мене заєдно будете питати, то очевидно я не зможу вам розповісти. Чи може я вас питав, чи ви вже були в Европі, чи ви мене? Не гадайте, що менї дае хтось час за дармо; за дармо не дають нічого, або може не так, сліпий Білю! Дайте-ко ще одну чарку.

(Конець буде).

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 жовтня 1898, після середно-европ. год.

Відходять до

	Посьпішні			Особові			
Кракова	8·35	2·50	10·40	4·10	8·50	6·40	—
Підволочиск	—	1·55	6·—	—	9·35	11·—	—
Підвол. з Підз.	6·15	2·08	—	—	9·53	11·27	—
Іцкан	6·05	2·40	—	10·05	—	6·30	10·55
Ярослава	—	—	—	4·55	—	—	—
Белзця	—	—	—	9·55	7·10	—	—
Тернополя	—	—	—	—	6·55	—	—
Сколього	—	—	—	—	9·15	—	—
Стрия, Хирова	—	—	—	—	—	—	3·00
Лавочного	—	—	—	5·20	—	—	7·00
Янова	—	—	—	8·45	—	7·44	—

Поїзд блискавичний зі Львова 8·40 рано, в Кракові 1·48 по полудни, у Відни 8·56 вечер.

Приходять з

Кракова	1·30	5·10	8·45	9·05	6·10	9·10	—
Підволочиск	2·30	9·55	—	—	—	3·30	5·25
Підвол. з Підз.	2·15	9·39	—	—	—	3·04	5·—
Іцкан	9·45	1·50	—	—	6·45	5·40	10·35
Тернополя	—	—	—	7·50	—	—	—
Белзця	—	—	—	7·55	5·55	—	—
Ярослава	—	—	—	10·45	—	—	—
Гребенова Скольогоі Стрия	—	—	—	—	1·40[1]	—	—
Лавочного	—	—	—	—	8·05	—	10·30
Стрия, Калуша	—	—	—	12·15	—	—	—
Янова	—	—	—	7·40	1·01	—	—

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

За редакцию відповідає Адам Креховецкий

TYGODNIK ILLUSTROWANY

З роком 1899-им розпочинаємо 40-ий рік істнованя нашого письма, хотячого і дальше бути приятелем кождого дому.

Завдяки моральній і материяльній підпорі суспільности, наш „Tygodnik“, почавши від скромного початку, міг розширити ся і станути на рівній степени з подібними видавництвами цілої Європи.

По мисли засади; „Поводжене обовязує“, старати ся будемо й дальше поступати наперед, аби бути першими в ряді іллюстрованих письм.

Почавши від 1-го січня 1899 року **розширяємо значно додаток повістий** „Tygodnika“: **кождий передплатник** нашого письма, крім самого письма і дотеперішного додатку повістий, додаваного в аркушах і занимаючого найзнаменитші твори чужої літератури, **одержить**

без ніякої доплати

(ані за книжки, ані за їх пересилку)

12 ТОМІВ ПИСЬМ

ГЕНР. СЄНКЕВИЧА.

Письма Сєнкевича вийдуть в новім, стараннім виданю, **виключно для передплатників** „Tygodnik-a illustrowan-ого“ і обіймуть — винявши спопуляризовану вже трильоґію —

всї новелї, повісти, листи з подорожий,

одним словом: цілий доробок літератский знаменитого писателя, котрий здобув вже славу і популярність в цілім сьвіті.

Кождий том **Бібліотеки СЄНКЕВИЧА** обнимати буде що найменше **10 аркушів**, формату звичайної 8-ки, **на добрім папері і добрим друком.** Загальне число томів буде около 30, містячих в собі слідуючі твори Сєнкевича:

НОВЕЛІ. Stary sługa. — Hania. — Szkice węglem. — Janko Muzykant. — Przez stepy. — Orso. — Z pamiętnika poznańskiego nauczyciela. — Komedya z pomyłek. — Za chlebem. — Latarnik.— Niewola tatarska.— Jamioł. — Bartek zwycięzca. — Ta trzecia. — Sachem.— Sielanka.— Walka byków w Hiszpanii. — Wspomnienia z Maripozy. — Z puszczy Białowieskiej. — Wycieczka do Aten.— Wyrok Zeusa. — Z wrażeń włoskich. — Organista z Ponikły. — U źródła. — Lux in tenebris lucet. — Bądź błogosławiona. — Pójdźmy za Nim.
ЛИСТИ З ПОДОРОЖИЙ по Америцї і Африцї. — Листи з Риму, Венециї і Парижа.
ЛИСТИ О ЗОЛІ.
ДРАМАТ. Na jedną kartę. — Czyja wina?
ПОВІСТИ. Bez dogmatu. — Rodzina Połanieckich. — Quo vadis, повість з часів Нерона.

Тим способом в протягу кількох літ, кождий передплатник „Tygodnik-a illustrowan-ого“, одержуючи річно звиж 120 аркушів найлїпших творів літератури польскої, стане властителем бібліотеки Сєнкевича, недоступної доси задля високої цїни для ширшого загалу читаючих.

Редактор: Др. ЙОСИФ ВОЛЬФ.

В слїдуючім роцї „Tygodnik“ друковати буде одночасно **дві повісти оригінальні,** именно, крім

„KRZYŻAKÓW“ СЄНКЕВИЧА

зачнемо з Новим Роком 1899-им друк більшої повісти п. з.:

„ARGONAUCI“ Елїзи Ожешкової, і

ПРУСА „TAM!..“

Посїдаємо також оригінальну працю славного нинї заграницею писателя **Станїслава Пшибишевского**, котрий написав для нас по польски поему прозою п. з.: **„JASNE NOCE“** ілюстровану К. БРОНЄВСКИМ.

Крім того в части белетристичній маємо запевнене сотрудництво таких писателїв, як: **Bałucki Michał, Ks. Chełmicki Zygmunt, Gliński Kazimierz, Gomulicki Wiktor, Jankowski Czesław, Jeske-Choiński Teodor, Jordan, Konopnicka Marya, Lubowski Edward, Or-ot, Reymont Władysław, Marya Rodziewiczówna, Sewer, Szymański Ad., Tetmajer Kaz.** і і.

Також помістимо для нас написані три специяльні студиї:
„WSPÓŁCZEŚNI POECI POLSCY“ написав А. ЛЯНҐЕ.
„NOWA BELLETRYSTYKA POLSKA“ нап. А. ПОТОЦКИЙ.
„O KRYTYCE WSPÓŁCZESNEJ POLSKIEJ“ нап. Володисл. ЯБЛОНОВСКИЙ.

Посїдаємо також студию порівнавчу **Іґн. Матушевского:**

„Stanowisko Mickiewicza w literaturze powszechnej“,

та працю Л. КОРОТИНЬСКОГО **„O TOMASZU ZANIE“.**

Помістимо також незнані доси

LISTY ZYGMUNTA KRASINSKIEGO do Delfiny Potockiej (1839-1843),

з поясненями Раймунда Станїслава КАМІНЬСКОГО.

Знаний фільософ і знаток Плятона п. **В. Лютославский,** жертвував нам оригінальну а дуже популярну розвідку п. з.:

„Istnienie duszy“,

в котрій, на підставі науковій доводить, що в чоловіцї треба конче признати істноване індивідуально-духового початку.

Дальші серий цікавої статї **Олександра Кравсгара**

„O DAWNYCH PAŁACACH WARSZAWSKICH“,

з многими ілюстрациями, вже маємо, а крім того дуже інтересну річ **Г. Садовского** п. з.:

„ORDERY I OZNAKI HONOROWE DAWNEJ POLSKI“.

В безплатнім додатку повістевім помістимо новий роман історичний звістного нинї угорского автора **Юлїя Вернера** п. з.:

„Z POPIOŁÓW“.

Красний той і занимаючий роман з часів угорских війн домових, перетолкувала для „Tygodnik-а“ п. В. Ярошевска.

В ЧАСТИ ІЛЮСТРАЦИЙНІЙ подамо **репродукциї найзнаменитших малярів наших також і красками.**

Видавцї: ҐЕБЕТНЕР і ВОЛЬФ.

Передплату для ЛЬВОВА і ГАЛИЧИНИ принимає, числа оказові і проспекта даром висилає

Головна Аґенция і Експедиция „TYGODNIKA“ у Львові

Пасаж Гавсмана ч. 9 і всї книгарнї і контори письм.

Передплата виносить з додатками і премією т. є. з 12 томами письм Сєнкевича:

У Львові: квартально: **3** зр. **60** кр., піврічно: **7** зр. 20 кр., річно: **14** зр. **40** кр.

В Галичинї з пересилкою почтовою: квартально: **3** зр. **75** кр., піврічно: **7** зр. **50** кр., річно: **15** зр.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).